

Ἐνεργ. καὶ ἐνιαχ. μέσ. ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγεύω, σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. Τσακων.: Ἐναελοῦσαν τον κ' ἐλέαν του ἕναν σωρόν Σύμ. Μὴ μ' ἀναγελάς, γιατί θὰ σκοτωθοῦμε Ἀνδρίτσ. Γούλ' τὸν ἐνεγελειούδανα τὸν μεθύστακα Ἀρτάκ. Μὴ μ' ἀναγιλάτι, βρὲ πιδιά Αἰτωλ. Μὴ ἀναελοῦσιν οἱ λὰς (λαός, ἄνθρωποι) Κύπρ. || Παροιμ. Τοῦ κόσμου τ' ἀναέλασμα ἀναελά τὸν κόσμο (ἐπὶ τοῦ ἐπιπόθου τοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Κάρπ. Ρόδ. Ἐπτο' ἡ πομπή 'ς τὴ σιράτα κι ἀναγέλα τοὺς διαβάτες (συνών. τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. Ἀναελά ὁ χεζιάρης τὸν κλασιάρη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἀναγεάτζει ὁ βοῦ τὸν ἄνε τζαὶ νι ἐπέτζει χειραῖ (περιεπαιξεν ὁ βοῦς τὸν ὄνον καὶ τὸν εἶπε χειραῖ. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τσακων. Μὴ ἀναγελάς, γιατί θ' ἀναγελαστής (μὴ ἐμπαίζης τοὺς ἄλλους, διότι θὰ ἐμπαυχθῇς) Αἰγιν. κ. ἀ. Ὁ,τι χόρτο ἀναγελάσης, θὰ φυτρώσῃ 'ς τὴν αὐλή σου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ὁμορφα νὰ μοιρολογᾷς νὰ μὴ σ' ἀναγελάσουν, θὰ ῥτουνε οἱ ἀρχόντισσες κι ἀπὸ καρδιᾶς θὰ κλάρουν Κρήν.

Θεέ μου, ἀκατάγνωτα, κωπέλ-λια, νὰ λαλοῦμεν, μὴν πάθουμεν θειρότερα ἐμεῖς ποῦ 'ναγελοῦμεν Κύπρ.

Ἐὸν στραβὴ κορομπηλά, συκὰ παραγερμένη, ποῦ κάθεται κι ἀναγελάς ἐμένα τὸν λεβέντη

Πελοπν. (Ἀρκαδ.). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 253 (ἐκδ. Wagner σ. 87) «καὶ κεῖνοι ὁποῦ 'ναι κτήματα βούδια καὶ προβατίνες | ἀναγελοῦν τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τὸν φυλακίσουν». Συνών. περιγελάω, περιπαίζω. 2) Μιμοῦμαι σκωπτικῶς λόγους, πράξεις κττ. ἄλλου τινός, ὑποκρίνομαι σκωπτικῶς Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰμβρ.: Φρ. Ἀνιγίλω τὸ πιθαμέν' (κατακλίνομαι ἀπομύμμενος τὴν στάσιν τῶν ἀποθανόντων) Ἰμβρ.

ἀναγέμι τό, ἀμάρτ. ἀναγιόμι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω ὑποχωρητικῶς, παρ' ὃ καὶ ἀναγιόμιζω, ὅθεν τὸ ἀναγιόμι.

Λάκκος, κοίλωμα παραγεμισμένον μὲ χῶμα.

ἀναγεμίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. γεμίδι ἢ ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., πᾶν ὅ,τι χρησιμοποιεῖται πρὸς πλήρωσιν στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων, οἷον βάμβαξ, ἔριον, πτίλα κττ.: Βάλε κι ἄλλα ἀναγεμίδια 'ς τὸ στρώμα γιὰ νὰ μὴ πληγῶνῃ, ὅντε θέτω (πλαγιαζῶ).

ἀναγεμίζω Κρήτ. Σῦρ. —Λεξ. Κομ. Ἡπίτ. Δημητρ. ἀνεγεμίζω Α.Κρήτ. Σῦρ. —Λεξ. Δημητρ. ἀναγιόμιζω Κεφαλλ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γεμίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βαίγ.

1) Μετβ. γεμίζω ἐκ νέου Λεξ. Κομ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ. 2) Ἀναπληρῶ, συμπληρῶ κενόν τι Κρήτ. Σῦρ.: Ἀναγεμίζω τὸ στρώμα Σῦρ. β) Ἐπὶ τῶν περικνημίδων, ἐπιδιορθῶ, ἀναπλέκω τὸ φθαρὲν Σῦρ.: Ἀναγεμίζω τοῖς κάρτσες. Συνών. μαντάρω. 3) Ἀνασκάπτω τὸ ἔδαφος πληρῶ τὰ κοιλώματα τοῦ ἀγροῦ, ὥστε νὰ ἰσοπεδωθῇ οὗτος Κρήτ.: Ἀναγέμισε δὲ χωράφι δου. 4) Ἀμτβ. πληροῦμαι, ἰδίως ἐπὶ ὀφθαλμῶν τῶν πληρουμένων δακρύων Κεφαλλ.: Ἀναγιόμιζον τὰ μάτια μου. Μάτια ἀναγιόμιμένα (οἱ ἔνεκα πυρετοῦ ἐξωγκωμένοι ὀφθαλμοί).

Πβ. ἀναγεμῶνω.

ἀναγέμισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω.

Ἡ πλήρωσις κενοῦ τινος. Πβ. ἀναγεμίδι.

ἀναγεμῶνω ἀμάρτ. ἀναεμῶνω Κάρπ. ἀνεμῶνω Κάρπ. ἀναγιόμῶνω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,128.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γεμῶνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μετβ. πληρῶ ἐκ νέου κενωθέν τι Κάρπ.: Ἀνεμῶσε τὸ χωνὶ τοῦ μύλου. 2) Ἀμτβ. πληροῦμαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν πληρουμένων δακρύων Κάρπ. —ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνεμῶσαν τὰ μάτια μου Κάρπ. Ἀναγζόμωσαν δάκρυα τὰ μάτια τοῦ δόλιου Ἀρβανίτη ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀναγεμίζω.

ἀναγέμωσμα τό, ἀμάρτ. ἀναέμωσμα Κάρπ. ἀνεέμωσμα Κάρπ. ἑνέμωσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμῶνω.

1) Ἡ ἐκ νέου πλήρωσις διὰ γεννήματος τῆς κενωθείσης χοάνης τοῦ μύλου. 2) Τὸ ἐντὸς τῆς χοάνης τοῦ μύλου τιθέμενον γέννημα τὸ κατ' ὀλίγον κατερχόμενον εἰς τὴν ὀπὴν τῆς μυλόπετρας: Βάλε ἑνέμωσμα τοῦ μύλου κριθάρι.

ἀναγεννῶ λογ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. Χηλ.

Τὸ μεταγν. ἀναγεννῶ.

Φέρω ἐκ νέου εἰς φῶς, ἀναπλάττω ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἱλαρό, ὅπου κι ἂ νὰ τὸ ρίξης,

ἀναγεννιέται ἡ χαρὰ καὶ χάνεται ἡ θλίψις.

Χηλ. Συνών. ξαναγεννῶ.

ἀνάγερμα τό, ἀνάγειρμα Ζάκ. Κεφαλλ. Κωνπλ. Πελοπν. (Μάν.) ἀνάειρμα Κάρπ. ἀνάγειρμα Πελοπν. (Μάν.) ἀνάγερμα Πελοπν. (Λακων.) ἀνάερμα Κάρπ. ἀνάερμα Κύπρ. ἀνέγερμα Θήρ. ἑνέερμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγέρνω.

1) Ἀναστάτωσις, συμφυρμός Κύπρ.: Ἐκαμέν τα οὐλ-λα ἀνάερμα (ἄνω κάτω). Συνών. ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα. 2) Κοχλασμός, βρασμός Κάρπ.: Ἐν ἤκουσα τὸ ἀνάειρμα τοῦ τσουκαλιῶ καὶ χύθη τὸ ζουμί. || Φρ. Νά 'χης πίσσαν κι ἀνάερμα! (νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κόλασιν, ὅπου νὰ βράξης μέσα εἰς τὴν πίσσαν καὶ τὸν κοχλασμόν αὐτῆς, Ἀρά). Πβ. πισσοκόχλαστος. 3) Ἐρυγή Ρόδ. Συνών. ρέψιμο. 4) Τὸ βαθὺ σκάψιμον ἀγροῦ πρὸς ἐμφύτευσιν ἀμπελῶνος Θήρ. Συνών. στρέμμα. 5) Ἡμερομίσθιος ἐργασία διὰ τὸ βαθὺ σκάψιμον πρὸς ἐμφύτευσιν ἀμπελῶνος Θήρ.: Θά 'ρθῃς σήμερα νὰ μοῦ κάμῃς ἕνα ἀνέγερμα. Σῶχω κάμει δέκα ἀνεγέρματα. 6) Κωλικό-πονος προερχόμενος κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν ἀπὸ ἀνέγερσιν, μετατόπισιν τῶν ἐντέρων Πελοπν. (Λακων.)

7) Ὁ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος Ζάκ. Κεφαλλ.: Ἄσμ.

Κλαῖγε με, μάννα, κλαῖγε με αὐγὴ καὶ μεσημέρι

καὶ μέσ' 'ς τ' ἀνάγειρμα τοῦ ἡλιοῦ ποτέ σου μὴ μὲ κλάψῃς Ζάκ.

Πβ. ἀναγερός.

ἀναγερός ὁ, ἀναγειρός Κύπρ. —ΧΠαλαίς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 181 ἀναειρός Κύπρ. ἀναγερός Κύπρ. ἀναερός Δλιπέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 1,112 ἑνερός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγέρνω.

1) Ἀναστάτωσις, ἀνακατωμός ἐνθ' ἀν.: Ποιήμ.

Ἀναγειρός πᾶνω 'ς τὴν γῆν, παρακαλῶ, νὰ γίνῃ

τῶν πλάσματα νὰ μὴν μείνουν, μόνον ἐγὼ μὲ τδεῖνην

ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἀν.

Τοῦτα τ' ἀμ-μάδκια ποῦ λαλοῦν | ἐν' τῶαί χαρὰ τῶαί κλάμαν,
ἐν' θάνατος, ἀναερμός, | ἐν' τῶαί ζωὴ τῶαί σκοτωμός,
'ἐν ἐνι ἄλ-λον προᾶμαν

Δλιπέρι. ἐνθ' ἄν. 2) Τριγμός Κύπρ.: Ἄσμ.

Τῶι ὅσον τῶ' ἐπαραστράτισεν τῶαί πάει κάμπόσον τόπον,
ἐφάνην της τῶαί ἄκουσεν ἀναειρομὸν κοκκάλων.

3) Ἐρυγή, ἐρευγμός Ρόδ. Συνών. ρέψιμο.

Πβ. ἀνάγερμα.

ἀναγέρνω, ἀνεγείρω Θήρ. ἀναγείρω Πόντ.(Κερασ.)
ἀναείρου Λυκ.(Λιβύσσ.) ἐνεείρω Ρόδ.(Κάστελλ.) ἐνείρω
Ρόδ.(Κάστελλ.) ἀναγέρνω σύνθη. ἀναγέρνον πολλὰχ.
βορ. ιδιωμ. ἀναέρνω Κύπρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀναείρνω
Κάρπ. Κύπρ. Σύμ. ἀνεγείρνω Κρήτ. ἀναγειούρνον
Πελοπν.(Μάν.) ἀνεγέρνω Θήρ. Κάρπ. Α.Κρήτ. — Λεξ.
Βλαστ. 'ναέρνω Ρόδ.(Κάστελλ.) 'ναέρω Σύμ. 'νεείρνω
Τήλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνεγείρω. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,131.
'Ο τύπ. ἀναγείρω καὶ ἐν Πεντατεύχ. (ἐκδ. Hesselings)
'Εξοδ. 14, 27.

Α) Μετβ. 1) Σηκώνω ἐπάνω, ἀνυψώνω Κεφαλλ.
Κύπρ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,72: 'Η κανονὰ ἀνείρουν τὰ
χώματα Κύπρ. 'Ανάγειρε τὸ παιδί Κεφαλλ. || Ποίημ.

'Ετρεμε σὰν τὴν καλαμὰ κι ἀνάγειρε τὰ μάτια
πλημμυρισμένα ἀπὸ καημὸ καὶ φλογερὰ ἀπ' ἀγάπη
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. β) 'Ανασκάπτω πολλὰχ.: Κάθε
χρόνο ἀναγέρνω τ' ἀμπέλι μου-τὸ χωράφι μου Θήρ. 'Αναέρνω
τὸ χωράφιν μου νὰ τὸ πιάσῃ τὸ κόπριν Κύπρ. 2) 'Ανακα-
τώνω, ἀνασκαλεύω, ἐρευνῶ πολλὰχ.: 'Εχτὲς ἀνάειρα τὸ
σπίτιν τῶαί 'ἐν ἡῶρα τίποτε Κύπρ. 'Αναγέρνω τὸ τσικάλι μὲ
τὴν κουτάλα Κρήτ. || Ἄσμ.

'Ολα τὰ σπίτια ἀνοιξε, ὅλα ἀνάγειρέ τα
Κρήτ.

Τραῦα, καλέ μ' τὸν ἄλυσσο, τραῦα τὴν ἀλυσίδα,
τὶ ὅλον τὸν κόσμον ἀνάγειρα καὶ τίποτε δὲν ἡῶρα
ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 131. β) 'Αναστρέφω Κρήτ. Τήλ.:
'Νεείρνω τ' ἁλώνι Τήλ. 'Ανάγειρέ το μὲ τὸ θρινάκι τὸ μά-
λαμα Κρήτ. γ) Μεταφ. ραδιουργῶ Κύπρ.: 'Αναέρνεν
μας οὐλ-λον τὸν τῶαιρόν, ὥσπου τῶ' ἐβαλέν μας σιτὲς κρίσες.
Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω. 3) Συνταράσσω,
κάμνω ἄνω κάτω Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.(Κάστελλ.): 'Ανάειραν
τὴν μακαρίτισσαν μὲ τοῖς 'τιμαθιές τους ('τιμαθιά = ἀρά)
Κύπρ. 'Αναέρτηκεν ἡ θάλασσα αὐτόθ. 'Αναέρνεται τὸ χωρκόν
'ποῦ τὲς φωνῆς αὐτόθ. || Φρ. 'Ανεγέρνει τὸ βάτο τοῦ γιालοῦ
(ἐπὶ ραδιουργοῦ) Α.Κρήτ. || Ἄσμ.

'Ο μαῦρος ἐδιδίνισεν τῶ' ὁ κόσμος ἀναέρτην
Κύπρ.

'Ασημοκαρυόλαιμη τῶαί μπαμπακοστηχάτη,
ὥσπου νὰ σ' εὔρω δκιλεχτήν, τὴν γῆν ἀνείρῳ τὴν
αὐτόθ. β) Μέσ. ἔχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, ἀνακατώνομαι
Κύπρ.: 'Αναέρνεται ἡ καρκιά μου τῶαί 'αλῶ πως 'εν-νὰ
ξεράσω (καρκιά = κοιλία, 'αλῶ = λαλῶ, νομίζω). γ) Μέσ.
ἀηδιάζω, συγχύζομαι Κύπρ.: 'Αναέρνομαι μὲ τὰ καμώ-
ματά του. 4) Μεταφέρω τι ἀπὸ τινος εἰς ἄλλον, μετα-
στρέφω Πόντ. (Κερασ.): Ἄσμ.

Ποπλᾶ, κλῶσον τὰ στέφανα κι ἀνάγειρον τὴν ἄγιαν,
'Ελέν' τὸ πρῶτον στέφανό μ', τὸ πρῶτον ἡ ἀγάπη μ'
(περὶ τῆς σημ. ταύτης καὶ τοῦ ἄσματος καθόλου ἰδ.
ἀγία ἡ, 3).

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀνεγείρομαι ὀλίγον τι πρότερον ὢν
κατακεκλιμένος Στερελλ. (Παρνασσ.): 'Ανάφ'ρι λ'γάχ' νὰ
σ' βάλουν προυσκέφαλου. Εἶμι ἀναγιρμένους. 2) Ἀνακατώ-
νομαι, γίνομαι ἄνω κάτω Κάρπ. Σύμ.: 'Ανάειραν τὰ κούφη

μον ἀπὸ τὸ φρεῖ (κούφη = κοιλία, ἐντόσθια) Σύμ. β)
Μεταφ. ἀηδιάζω, συγχύζομαι Κάρπ. Σύμ.: 'Ανάειραν τὰ
κούφη μου ποῦ τ' ἄκουσα Σύμ. Ἄμα τὰ λές αὐτά, ἀναείρουν
τ' ἀντέρια μου Κάρπ. 3) Ἐρεύγομαι Ρόδ. 4) Κοχλάζω,
βράζω Κάρπ. Κύπρ.: Τὸ νερό ἀνάειρε Κάρπ. 5) Κλίνω ἐλα-
φρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω πολλὰχ.: 'Η γραιιά του εἶχε ξεψυ-
χῆσει μ' ἀναγειρμένο κεφάλι, στραμμένη πρὸς τὸν τοῖχο καὶ
τὸ στόμα της εἶχε ζαβώσει ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 50. 6)
Κλίνω ἐλαφρῶς πρὸς τὰ κάτω πολλὰχ.: Τὰ κλαριά φορτω-
μένα ἀπὸ χιόνι ἀνάγειραν Λεξ. Δημητρ. 7) Κατακλί-
νομαι, ἐξαπλώνομαι προχείρως πολλὰχ.: 'Ανάγειρα νὰ
ξαποστάσω Λεξ. Πρω. 'Ο Δῆμος ἦτανε κατάχαμα ἀναγε-
μένος κοντὰ 'ς τὸν τοῖχο ΝΛουκόπ. ἐν Ἡμερολ. Μ.Ἑλλάδ.
1930 σ. 263.

Μετοχ. 1) 'Ο ὑποστάς μετατόπισιν τῶν ἐντέρων
Πελοπν.(Μάν.): Τὸ παιδί εἶναι ἀναγειουρμένο. 2) 'Ο βασα-
νιζόμενος εἰς τὴν κόλασιν μέσα εἰς κοχλάζουσαν πίσσαν
ὡς ἄδικος Κύπρ. Πβ. ἀνάγερμα 2.

ἀνάγερτα ἐπίρρ. ἀναγειρτὰ Λεξ. Πρω. ἀνάγερτα
Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάγερτος, παρ' ὃ καὶ ἀνάγερτος.
'Ανάστροφα, ἀνάποδα.

ἀναγερτός ἐπίθ. ἀναγειρτός ΝΠετμεζ. Ἀπλ. λόγια
22 Γ'Αθάν. Πρωιν. ξεκίν. 123 — Λεξ. Πρω. ἀνάγειρτος
Λεξ. Δημητρ. ἀναγερτός Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀνάγερτος
ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η'Αποστολίδ. 245 — Λεξ. Δημητρ.
ἀναγερτός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάγέρνω.

1) 'Ο κοχλάζων, ὁ ζέων, βραστός Α.Κρήτ.: Χύνει τως
μ' ἔναν κανκὶ γάλα ἀναγερτὸ 'ς τὰ μοῦτρα καὶ πλαντάζανε (ἐκ
παραδόσ.) 2) 'Ο ἐλαφρῶς κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω,
ἐπικλινῆς ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω.: Ποίημ.

Λύγα τὸ κορμί σου, Ἀφρόδω, | καὶ κρατήσου ἀναγειρτὴ
ΝΠετμεζ. ἐνθ' ἄν.

3) 'Ο ὀλίγον τι κεκλιμένος, κατακεκλιμένος Γ'Αθάν.
ἐνθ' ἄν. ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

'Αναγειρτὴ σὲ φίλησα μέσ' 'ς τὴ θερμὴ μ' ἀγκάλη
Γ'Αθάν. ἐνθ' ἄν.

ἀνάγερτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνάειρτος Σύμ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγερτός τοῦ ἀρχαίου α προσλαβόν-
τος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.
Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

'Ο μὴ ἀναμειχθεὶς μετὰ τινος: Ἀνάειρτον φρεῖ.

ἀνάγιωμαν τό, Κύπρ. ἀνάγιουμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγίων-νω.

'Ανατροφή, διαπαιδαγώγησις παιδῶν ἐνθ' ἄν.: Ἄς ἔν'
χαρ-ράμιν σου τ' ἀναγιώματά μου! (ἀρά) Κύπρ.

ἀναγίων-νω Κύπρ. ἀναγίων-νου Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μετοχ. ἀναγιόμενος Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀναγιώνω, τοῦ ὁποῖου τὸ β' συνθετ. γιόνω
ἐκ τοῦ νίός. Πβ. Μαχαιρ. 1,10 (ἐκδ. RDawkins) «δύο
παιδίοι ἦσαν ἀπὸ μίαν χώραν καὶ ἀναγιώθησαν ἀντάμα». Ἡ μετοχ. ἀναγιούμενος ἀντὶ ἀναγιώμενος. Πβ.
ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 67.

1) Ἀνατρέφω, ἐκτρέφω, συνήθως ἐπὶ παιδῶν, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἐγὼ τὸν ἀνάγιωσα τῶαί
σήμ-μερα κάμνει μου τόσα κακὰ Κύπρ. Ἀναγιώθηκα εἰς
τοῦτον τὸ χωρκόν αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀνάγιωσε τὸν κολοῖον
νὰ βγάλῃ τ' ἀμ-μάδκια σου (ἐπὶ ἀγνώμονος) αὐτόθ. || Ἄσμ.

'Εγὼ 'μαι ποῦ σ' ἐγέννησα τῆς ἄλλης θὰ σ' ἀναγιώσῃ
αὐτόθ.

